

Світлана Нікітчина,
м. Переяслав-Хмельницький

УДК 376 - 056 .45

ОБДАРОВАНІ ДІТИ ІНДИГО – ДІТИ НОВОГО ПОКОЛІННЯ

В статті дається аналіз психофізіологічних особливостей дітей Індиго, їх типологія, а також рекомендації щодо соціально-педагогічної роботи з ними.

Ключевые слова: талантливості, діти Індиго, американські психологи, психологи-екстрасенси, гуманісти, концептуалісти.

In this article the author analyzes psychic and physical characteristics of children Indigo, their typology and also recommendations about social and pedagogic work with them.

Key words: gift, Indigo children, American psychologists, psychologists – mentalists, humanists, conceptualist.

Сучасний світ зазнає соціально-політичної, екологічної кризи. З огляду на це можна стверджувати, що цивілізація не в змозі вийти зі світової кризи без корінної зміни науково-філософських і духовно-релігійних парадигм. На цивілізацію покладено створення достатньої матеріальної бази і інформаційної реальності, із глибини яких молоде покоління землян візьме лише логіко-раціональне для синтезу цивілізації знання. Але для цього молоде покоління повинне мати принципово іншу психіку і здібності в порівнянні з цивілізацією.

Обдарованість – унікальне явище і вимагає уважного і дбайливого ставлення, а кожний випадок обдарованості потребує індивідуального підходу. В останні десятиліття в зарубіжній психології з'явилося багато праць, присвячених трагедій невиявлених або заблокованих системою шкільного навчання талантів. За даними одного з відомих американських дослідників Е. Торренса, більше третини дітей, що були відраховані як невстигаючі, це діти обдаровані. Зважаючи на такі факти, в США була створена прикладна галузь – психологія обдарованості.

Проблема появи дітей Індиго почала розроблятися американськими психологами Лі Керрол і Джен Тоубер, а також над нею працюють вчені різних галузей: педагоги, психологи, філософи, біологи нашої країни: Л. Остапенко Н. Зніщенко [2], С. Левшинова [3; 4], С. Поляков [5], В. Рябченко [6] та ін.

Відомо, що в усьому світі стали з'являтися діти Індиго, які відрізняються генетично. У людському ДНК чотири нуклеїнові кислоти в певних наборах і комбінаціях створюють 64 кодони (кодон – одиниця генетичної інформації, зашифрована в молекулі ДНК). Із них у сучасної людини постійно включені 20, решта інертні і не працюють. За даними сучасних наукових досліджень, що присвячені ДНК людей у різних кутках Землі, з 90-х р. ХХ ст. почали з'являтися на світ діти, у яких включено 35 і більше кодонів! Виходить, що людство вступає у фазу свого повноліття, де йому буде необхідно мати розкодовані всі програми ДНК.

Американські психологи Лі Керролл і Джен Тоубер написали книги «Діти Індиго» і «Нові діти уже прийшли», у яких зазначають, що в минулому віці більш поширеним кольором аури людини був колір фуксії – розово-малиновий, але тепер люди з такою аурою майже не народжуються. Їм на зміну приходять Індиго (темно-синій колір) – таких дітей з'являється до 90%. «Дитина Індиго – це така дитина, яка має нові незвичайні психологічні характеристики і моделі поведінки. Це припускає, що люди, які взаємодіють із подібними дітьми (особливо батьки), щоб досягти успіху, повинні змінити свій підхід до них, методи виховання і способи лікування. Ігнорування нових моделей поведінки дітей може призвести до психологічної нестійкості і розладу мислення в безцінній юній істоті, яка щойно прийшла в життя», – пишуть автори книг.

За заявою Керролл і Тоубер, 90% дітей, молодших 10 років, належать до групи Індиго. Американці дали красиву назву цьому явищу. Але чомусь при читанні їхніх книг закладається

думка, що вони описують не дітей Індиго, а найзвичайнісіньких дітей. Наших власних дітей, дітей сусідів, дітей на ігрових майданчиках, дітей у школах.

Більші сумніви у справедливості викликають принципи виховання: поведіться з дітьми Індиго шанобливо. Ці принципи, здається, призначені не тільки для дітей Індиго, але і для будь-якої дитини. Якщо в неї аура червоного кольору, а не синього, хіба така дитина заслуговує цим самим нешанобливого до себе ставлення? Ніколи не принижуйте їх. Знову ж таки, а хіба дитина з іншим кольором аури гідна приниження? Дивно, проте, що книга не називається «Виховання сучасних дітей», а має красиву (для маркетингу і продажу) назву «Діти Індиго» [6].

Сьогодні кількість Індиго перевищило 100 млн. людей. Ці люди не можуть захворіти в результаті зараження. У них печінка здатна переварити практично будь-яку їжу, навіть таку, яку ми їжею не вважаємо. Їхній коефіцієнт розумового розвитку перебільшує 129, що вважається дуже високим (до сьогодні IQ вище 129 володіла одна людина з тисячі). Дві півкулі головного мозку в «нових дітей» розвинені однаково, що вказує на надприродні можливості в галузі паранормального [5].

Факти переконують у тому, що людство повинно готуватися до вступу в принципово нову фазу життя, де стануть неможливими обман, грабїж, злочинство, зрада, підкуп, хабарництво і всі інші атрибути демократії, що прогнила. Іде час великих змін – входження в цивілізацію Індиго.

Про дітей Індиго зараз багато пишуть, говорять, знімають фільми («Ультрафіолет», «Індиго»), навіть, готують у спеціалізованих коледжах шейпінг-тренерів «нового покоління», які здатні бачити ауру людини, щоб відразу помічати в шкільних рядах дітей Індиго. Для деяких неспокійних умов діти нового покоління вже стали справжньою проблемою. Дехто думає про те, як боротися з новим, зовсім не керованим, комп'ютеризованим поколінням з паранормальними здібностями, з поколінням, яке не визнає ніяких авторитетів і в якого IQ вищий від звичайного, а дехто думає про те, як виховувати це покоління. Діти Індиго читають книги, не розгортаючи їх, інші мають здібності «людей-рентгенів», згинають поглядом алюмінієві ложки, підпалюють воду, спілкуються між собою на телепатичному рівні незалежно від відстані, для них неприйнятні загальноприйняті стереотипи поведінки. Індиго інтуїтивно знають, що мудрість не має відношення до віку і старий дурень не викличе в них поваги. Вони оцінюють людину у відповідності з її внутрішніми якостями, самі ж вони непохитні.

Як навколо будь-якої популярної теми, навколо дітей Індиго обертаються легенди, здогадки і фантазії. Про дітей Індиго говорять, що:

- вони мають паранормальні здібності (майже кожний – і з колиски!);
- можуть передбачити майбутнє і заглянути у далеке минуле;
- у них дуже висока саморегенерація організму;
- вони прагнуть до самостійності з дитинства;
- вони розумніші від своїх батьків і займають позицію лідера в сім'ї;
- їх мислення набагато оперативніше, ніж у звичайних людей;
- вони спілкуються зі своїм комп'ютером на «ти», спроможні розібрати і зібрати його із заплющеними очима, а також розібратися в будь-яких складних програмах і примусити працювати у 20 разів швидше, ніж планували творці;
- вони мало спілкуються чи, точніше, майже не спілкуються зі своїми ровесниками, називають їх «тупаками»;
- холодні в емоційному самовираженні чи, навпаки, «заводяться з півоберту» «ще й так, що не зупиниш»;
- не визнають жодних авторитетів і мають власну думку;
- цінують і беруть до уваги лише власний досвід [4].

Можна до нескінченності перераховувати їхні особливі якості. Але все зводиться до того, що діти Індиго – втілення досконалості. Правда, одні бачать у них ідеальне зло, що призведе світ до розрухи, інші – ідеальне добро, яке відчинить двері в такі сфери, про які мріяли не сміли.

Що ж із цього всього правда, а що здогадки? З чого ж усе розпочалося?

Уперше термін «діти Індиго» прозвучав у 1982 р. Психолог-екстрасенс Ненсі Енн Тейп (США) заявила, що стали народжуватися діти з аурую темно-синього кольору – Індиго, «не такі, як були раніше», і таких дітей народжується усе більше.

Ці діти дійсно відчують світ по-іншому. Вони замкнені і досить холодні в емоційному самовираженні. Їхні очі – це очі мудрої людини. Ні, не очі дитини, яка рано стала дорослою, як це буває в дітей, яким довелося багато пережити (неблагополучна сім'я, дитячий будинок), а саме мудрої людини, яка все знає про це життя. Вони дійсно розумні не за роками і швидко думають. Але тільки говорити «лінуються».

Діти Індиго спроможні жити в декількох реальностях одночасно, наприклад, дивитися дві телепередачі або слухати радіо, читати книгу і дивитися телефільм в один і той же час. При цьому не випускають сюжетної лінії книги, дій фільму, який вони незрозуміло чим дивляться, а якщо їх запитати, що щойно грало по радіо, вони вам точно дадуть відповідь на поставлене питання. І ще вони дивляться подвійні і потрійні сни, де паралельно розвивається декілька сюжетних гілок, напевно, це в них від того, що мозок дітей Індиго потребує для нормального функціонування більшого навантаження, ніж мозок звичайних людей, і вони можуть інтуїтивно завантажити себе до норми.

Діти нового покоління поведуться незвично для дорослих. Така поведінка нерідко сприймається як проблемна. Психіатри частіше ставлять їм діагноз ММД (мінімальна мозкова дисфункція), СДУ (синдром дефіциту уваги), СДУГ (синдром дефіциту уваги з гіперактивністю), а також аутизм. Учителі вважають їх некерованими, а вихователі – дуже розпещеними. Проте важливо пам'ятати, що далеко не всі Індиго реально мають ці діагнози, так само як і не всі діти з такими діагнозами є Індиго [6, 23].

З чим незвичайним зіткнулося суспільство, щоб дійсно визнати, що феномен дітей Індиго – не вигадка охочих до сенсації екстрасенсів, а об'єктивна реальність нашого часу?

Діти Індиго погано адаптуються в суспільстві. Вони мають стійкі філософські переконання щодо життя, яких вони не набули, але з якими вже прийшли в цей світ. Індиго здаються асоціальними, якщо не знаходяться серед собі подібних. Якщо навколо них немає людей зі схожою свідомістю, вони часто замикаються в собі, відчуваючи, ніби їх ніхто не може зрозуміти. У цьому сенсі навчальний заклад часто соціально дуже важкий для них. Вони абсолютно не підкоряються дисципліні страху.

Старший вік не є для них авторитетом – їх пошану заслуговують реальні знання і поведінка людини. Багато Індиго мають добре розвинені цілительські й екстрасенсорні здібності.

Найважливіше – дати вихід їх знанням: дозволити їм говорити й уважно слухати, не соромлячись, бути учнями у власних дітей (у цьому виявляється мудрість – вчитися завжди і скрізь), дозволити Індиго говорити і жити відповідно до того, що вони говорять. Їхнє бачення світу настільки відрізняється від загальноприйнятого, що спочатку це здається складним.

Сьогодні виділяють загальні моделі поведінки, характерні для таких дітей, зокрема вони:

- приходять у цей світ з почуттям своєї «царственості» над іншими;
- відчувають, що заслуговують право існувати в цьому світі і, зазвичай дивуються, якщо хтось не поділяє їхньої думки;
- не вважають за необхідне пояснювати власні вчинки перед іншими, оскільки для них не існує жодних авторитетів;
- губляться, стикаючись із консервативними системами, де замість творчої думки чітко дотримуються традиції;
- ніяк не реагують на звинувачення в порушенні поведінки;
- часто знаходять раціональний шлях виконання певної роботи, що оточуючі сприймають як небажання пристосуватися до системи.

У соціальній педагогіці і психології виділяють чотири типи дітей Індиго:

- гуманісти – це діти, віддані масам, вони прагнуть працювати з людьми; гіперактивні, комунікабельні, схильні до дружньої манери спілкування, мають стійкі переконання;
- концептуалісти – це діти, схильні до управлінської діяльності, найчастіше об'єктом управління для них стають матері (у хлопчиків) і батьки (у дівчаток); схильні до негативних звичок, особливо вживання наркотиків у ранньому підлітковому віці, потребують особливої батьківської уваги, вони більше від інших занурені у свої проєкти;
- митці – можуть перепробувати себе в багатьох видах творчої діяльності і, досягнувши підліткового віку, обирають щось одне і стають майстрами в обраній галузі;
- багатовимірні, тобто ті, що живуть в усіх вимірах; з моменту, відколи вони оволоділи мовою, необхідно спілкуватися з ними абсолютно відкрито; не поважають людей, які поводяться з ними зверхньо лише тому, що старші за віком; їх нелегко в чомусь переконати [3, 4, 5, 6].

Таким чином, що дітям Індиго потрібно від нас, – це щоб ми надали їм можливість вижити в цьому важкому світі, не заважати, відпустити. Вони все знають краще від нас. Ми можемо тільки допомагати їм в засвоєнні цього світу, який самі для них побудувати.

Сьогодні і в майбутньому вистачить у нас мудрості і терпіння для цього!

У перспективі доцільно використовувати міжнародний досвід в роботі з обдарованими дітьми, орієнтуючись на такі ознаки обдарованості, як:

- пізнавальна активність, допитливість;
- швидкість та точність виконання розумових операцій;
- стійкість уваги та оперативність пам'яті;
- багатство активного словника;
- розвинена уява.

У подальших розвідках у цьому напрямі необхідно звернути увагу на психолого-педагогічні умови всебічного розвитку інтелектуальних і творчих здібностей дітей, враховувати потребу у фізіологічному та емоційному удосконаленні, а також у вмінню спілкування дітей.

Використані літературні джерела

1. Діти Індиго – діти майбутнього? (За виданням: ДІХІ) [Текст] // Завуч. – Грудень. – 2006. – № 34 (292). – С. 11–12.
2. Зніщенко Л. Непосидючий Філ [Текст] / Людмила Зніщенко // Урядовий кур'єр. – 2006. – 11 березня (№47). – С. 12.
3. Левшинова С. Дети Индиго – другая реальность [Текст] / С. Левшинова // Наука и религия. – 2006. – № 9. – С. 2–4; – № 10. – С. 2–5.
4. Левшинова С. Дети Индиго – кто это такие? [Текст] / С. Левшинова // Наука и религия. – 2006. – № 6. – С. 40–42.
5. Поляков С. П. Грядет цивилизация Индиго [Текст] / С. П. Поляков // Свет: природа и человек. – 2005. – №12. – С. 32–34.
6. Рябченко В. Діти Індиго. Наша реальність чи американські домисли? Інформація до роздуму [Текст] / Віра Рябченко // Психолог. – Квітень. – 2007. – №13–15 (25–255). – С. 22–27.

Bibliography

1. Dity Indyho – dity maibutnioho? (Za vydanniam DIHI) // Zavuch: – Hruden. – 2006. – № 34(292). – С. 11–12.
2. Znishchenko L. Neposydiushchyi Fil [Tekst] / Znishchenko // Uriadovyi kurier. – 2006. – 11 bereznia (№47). – S. 12.
3. Levshynova S. Deti Indiho – drugaia realnost [Tekst] / S. Levshynova // Nauka i religia 2006. – № 9. – S. 2–4; – № 10. – S. 2–5
4. Levshynova S. Deti Indiho – kto eto takie? [Tekst] / S. Levshynova // Nauka i religiiia. – 2006. – № 6. – S. 40–42.
5. Poliakov S. P. Griadet tsyvilizatsiia Indigo [Tekst] / S. P. Poliakov // Svet: pryroda I chelovek. – 2005. – №12. – S. 32–34.
6. Riabchenko V. Dity Indiho. Nasha realnist chy amerykanski domysly? Informatsia do rozdumu [Tekst] / Vira Riabchenko // Psykholoh. – Kviten. – 2007. – №13–15 (25–255). –S. 22–27.